

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/111/2020
Identifikačné číslo spisu: 1316205422
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1316205422.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, proti žalovanému: UFS s. r. o., so sídlom Kráľová pri Senci 526, 900 50 Kráľová pri Senci, IČO: 44 185 529, zast. BARKOCI law firm, s. r. o., so sídlom Námestie slobody 28, 811 06 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 247 916, o vydanie vecí a o vzájomnej žalobe, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/113/2016, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/22/2019-358 zo dňa 25. júna 2020, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 23Cb/113/2016-291 zo dňa 28.03.2018 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi vec uvedenú v zmluve o poskytovaní služieb č. 1100017498/2012/5400, konkrétne rezervnú hasiacu látku FM200 v celkovom množstve 777,00 kg prečerpaním na vlastné náklady do tlakových nádob poskytnutých žalobcom, a to v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (prvý výrok rozsudku). Druhým výrokom súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. Súčasne uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania s tým, že o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (tretí výrok rozsudku).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca žalobou zo dňa 31.03.2016 žiadal, aby mu žalovaný vydal vec uvedenú v Zmluve o poskytovaní služieb č. 1100017498/2012/5400 (ďalej aj „Zmluva“), konkrétne rezervnú hasiacu látku FM200 v celkovom množstve 777,00 kg prečerpaním na vlastné náklady do tlakových nádob poskytnutých

žalobcom. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 14.09.2012 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o poskytovaní služieb č. 1100017498/2012/5400, ktorej platnosť a účinnosť skončila dňa 18.09.2015, pričom napriek viacerým žiadosťiam zo strany žalobcu a aktívnym úkonom smerujúcim k vráteniu rezervnej hasiacej látky žalovaný túto hasiacu látku nevydal.

Uviedol, že po ukončení Zmluvy bol žalovaný povinný rezervnú hasiacu látku žalobcovi vydať, len čo ho o to žalobca požiadal v súlade s ust. § 516 ods. 2, § 523 ods. 1, § 524 Obchodného zákonníka, týkajúcich sa zmluvy o uložení veci.

Žalovaný vo vyjadrení

k žalobe potvrdil, že má vo svojom sklade uskladnených 777 kg hasiacej látky FM 200, ktorá je vo vlastníctve žalobcu a po splnení zákonom požadovaných podmienok zo strany žalobcu je pripravený túto hasiacu látku žalobcovi odovzdať. Poprel však, že by hasiacu látku zadržoval bez právneho dôvodu. Žalovaný poukázal na to, že od 19.09.2015, teda

od ukončenia Zmluvy, hasiacu látku v prospech žalobcu skladuje vo svojich priestoroch bez toho, aby mu žalobca za to uhradil peňažnú náhradu vo forme skladného.

Uviedol, že žalobca nesplnil zákonom požadované podmienky pre prečerpanie hasiacej látky, neposkytol nevyhnutnú súčinnosť k tomu, aby žalovaný mohol v súlade s platnými právnymi predpismi prečerpať hasiacu látku do tlakových nádob žalobcu a túto riadne odovzdať žalobcovi. Zdôraznil, že ako zodpovedná certifikovaná osoba je povinný rešpektovať zákonné normy pri manipulácii s hasiacimi látkami. Poukázal na to, že bol pripravený poskytnúť žalobcovi súčinnosť a hasiacu látku prečerpať, nebol však kompetentný hasiacu látku

v hodnote 133.799,40 eur odovzdať osobám, ktoré sa nepreukázali poverením konať v mene žalobcu, neumožnili žalovanému obhliadku zariadenia, do ktorého žiadali prečerpať hasiacu látku, nepredložili nijaké doklady o privezenom zariadení a ani sa nepreukázali dokladom k nakladaniu s hasiacou látkou.

3. Žalovaný počas konania uplatnil vzájomnú žalobu voči žalobcovi, spočívajúcu v nároku na zaplatenie odplaty za skladovanie hasiacej látky po termíne platnosti Zmluvy v celkovej sume 31.468,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 2 písm. a), §13 ods. 5, §15 ods. 1, § 261 ods. 1, § 269 ods. 1, 2, § 272 ods. 1, § 516 ods. 2, § 522, § 523 ods. 1, § 524, § 324 ods. 1, § 365 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 1 ods. 2, § 123, § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 147 ods. 1, 3, § 185 ods. 1, § 253 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“).

4. Súd prvej inštancie považoval za zhodných vyjadrení strán sporu a z vykonaných dôkazov skutkový stav za preukázaný nasledovne. Žalobca uzatvoril dňa 14.09.2012

so žalovaným Zmluvu o poskytovaní služieb č. 1100017498/2012/5400, ktorá bola zverejnená v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR dňa 17.09.2012 s tým, že účinnosť nadobudla dňa 18.09.2012. Podľa čl. 2 bod 2.1 Zmluvy žalovaný bol povinný pre žalobcu realizovať vykonávanie komplexného servisu a prepísaných revízií systému automatického stabilného hasiaceho zariadenia ASHZ FS-200/FM-200TM, 25 bar, dodanie a uskladnenie rezervnej hasiacej látky FM200 v celkovom množstve 777,00 kg. Podľa bodu 13 prílohy č. 13

mal žalobca zaplatiť za nákup a uskladnenie rezervnej hasiacej látky žalovanému sumu

vo výške 111.499,50 eur bez DPH (133.799,40 eur s DPH). Žalovaný v súlade so Zmluvou rezervnú hasiacu látku pre žalobcu obstaral a žalobca dodanú rezervnú hasiacu látku prevzal, čím sa stal v zmysle § 443 ods. 1 OBZ jej vlastníkom. Následne v zmysle podpísaného preberacieho protokolu zo dňa 28.09.2012 žalobca odovzdal a žalovaný prevzal túto rezervnú hasiacu látku. Žalovaný dodanú rezervnú hasiacu látku uskladnil v súlade so Zmluvou

vo svojich nádobách a vo svojom sklade. Žalobca za nákup a uskladnenie rezervnej hasiacej látky zaplatil žalovanému cenu dohodnutú v Zmluve na základe vystavenej faktúry

č. 212/141. Žalovaný mal povinnosť rezervnú hasiacu látku skladovať po dobu, na ktorú bola Zmluva uzatvorená. Podľa čl. 2 bod 2.6 Zmluvy sa zmluva uzatvorila na dobu určitú,

a to na dobu 3 rokov od nadobudnutia účinnosti zmluvy, alebo do vyčerpania maximálnej dohodnutej ceny, podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr. Platnosť a účinnosť Zmluvy skončila uplynutím 3 rokov odo dňa nadobudnutia účinnosti zmluvy, t. j. dňa 18.09.2015. Prostredníctvom emailovej komunikácie zo dňa 31.08.2015, čo bolo 19 dní pred uplynutím platnosti a účinnosti Zmluvy, žalobca požiadal žalovaného o stanovenie postupu vrátenia rezervnej hasiacej látky patriacej žalobcovi, ktorá bola uskladnená v nádobách a skladoch žalovaného. Žalovaný navrhol postup odkúpenia tlakovej nádoby, pokračovanie v skladovaní rezervnej hasiacej látky, vykonávanie kontrol únikov a vedenie kompletnej dokumentácie

do 31.12.2016. Žalobca dňa 22.10.2015 požiadal žalovaného o zaslanie cenovej ponuky na prečerpanie rezervnej hasiacej látky do nádob, ktoré si zabezpečí žalobca. Dňa 23.10.2015 bolo žalovanému opätovne oznámené, že žalobca schválil postup obstaráť tlakové nádoby u iného dodávateľa a následne by žalobca zadal objednávku na prečerpanie rezervnej hasiacej látky žalovanému. Žalovaný medzičasom zasielal žalobcovi zálohové faktúry za skladovanie rezervnej hasiacej látky, pričom každá faktúra znie na sumu 2.913,75 eur bez DPH.

Všetky zálohové faktúry, ktoré boli žalobcovi doručené, boli žalovanému vrátené ako vystavené neoprávnené. Dňa 27.11.2015 bolo zvolané osobné stretnutie za účelom vrátenia rezervnej hasiacej látky, pričom zo stretnutia bola vyhotovená zápisnica, ktorá bola následne zaslaná konateľovi žalovaného. Dňa 21.12.2015 bola žalovanému zaslaná výzva na bezodkladné vydanie rezervného hasiaceho plynu, v ktorej bolo žalovanému vysvetlené, že jeho konanie spočívajúce v zadržíavaní majetku štátu je protiprávne.

Žalobca sa prostredníctvom svojich pracovníkov a pracovníkov spoločnosti DICIT spol. s r. o. dňa 19.01.2016 dostavil na miesto, kde bola rezervná hasiaca látka patriaca žalobcovi v skladoch žalovaného uložená, o čom bol žalovaný oboznámený listom zo dňa 07.01.2016 a následne v dôsledku zmeny termínu listom zo dňa 14.01.2016. Žalovaný však rezervnú hasiacu látku vydať odmietol z dôvodu, že prítomné osoby nemajú potrebnú odbornú spôsobilosť a že žalovaný nemal možnosť ohliadnuť privezené tlakové nádoby a posúdiť ich technologický stav.

Súd ako sporné označil tri otázky, a to či mal žalovaný právo nevydať predmetnú hasiacu látku žalobcovi, či mal žalovaný nárok na skladné a či uznal žalobca nárok žalovaného na skladné na stretnutí dňa 27.11.2015. Za použitia zákona

č. 286/2009 Z.z. o fluórovaných skleníkových plynch mal za to, že žalovaný nebol oprávnený žiadať od žalobcu, prípadne jeho zamestnancov oprávnenie, alebo iné doklady na nakladanie s predmetnou rezervnou hasiacou látkou, nakoľko ani uvedený zákon, ani iný právny predpis neustanovuje oprávnenie prevádzkovateľa zariadenia obsahujúceho skleníkový plyn požadovať od vlastníka tohto plynu predloženie oprávnení ustanovených zákonom č. 286/2009 Z. z., pretože tak môže urobiť iba orgán štátneho dozoru.

Z uvedeného dôvodu mal za to, že osoby prítomné dňa 19.01.2016 v sídle žalovaného pri pokuse žalobcu o prečerpanie rezervnej hasiacej látky neboli povinné žalovanému preukázať zákonom predpísané oprávnenia a žalovaný nebol oprávnený ich predloženie požadovať. Konštatoval, že údaje uvedené v dokumentoch spoločnosti DICIT spol. s r. o. potvrdzujú, že žalobca a ním obstaraná spoločnosť DICIT spol. s r. o. pri neúspešnom pokuse

o prečerpanie rezervnej hasiacej látky dňa 19.01.2016 splňali technické podmienky na prevzatie rezervnej hasiacej látky FM 200 v celkovom množstve 777,00 kg. Poukázal tiež na to, že pracovník žalobcu Bc. R. ako vedúci oddelenia technickej správy, ktorý dňa 19.01.2016 bol prítomný pri pokuse žalobcu prevziať predmetnú rezervnú hasiacu látku

od žalovaného, bol oprávnený ju prebrať podľa §15 OBZ, pričom tento bol žalovanému známou osobou, takže žalobca nemohol mať pochybnosť o oprávnení Bc. R. vystupovať v mene žalobcu pri preberaní predmetnej rezervnej hasiacej látky. Na základe uvedeného

mal súd za to, že žalovaný bol povinný po skončení platnosti Zmluvy rezervnú hasiacu látku FM 200 v

celkovom množstve 777,00 kg vydať bez ďalšieho žalobcovi, pričom jej zadržívaním po skončení platnosti Zmluvy žalovaný porušuje právo žalobcu na výkon vlastníckeho práva k predmetnej rezervnej hasiacej látke, zadržíava rezervnú hasiacu látku neoprávnene a pri jej vydaní je v omeškani. Súd preto rozhodol, že žalovaný je povinný predmetnú rezervnú hasiacu látku vydať žalobcovi. Ohľadne nároku žalovaného na skladné uviedol, že žalovaný podmieňoval vydanie predmetnej rezervnej hasiacej látky zaplatením ním zaslaných faktúr, ktorými si od žalobcu uplatnil nárok na zaplatenie skladného

za skladovanie predmetnej rezervnej hasiacej látky. Súd vychádzal z predpokladu, že nakoľko žalovaný od skončenia platnosti Zmluvy, teda od 18.09.2015, zadržíava predmetnú rezervnú hasiacu látku žalobcovi neoprávnene, nevznikol mu nárok na skladné, pretože ak by žalovaný postupoval v zmysle §123 a § 126 ods. 1 OZ a predmetnú rezervnú hasiacu látku vydal žalobcovi, nemusel by túto látku opatrovať a nemusel by teda vynakladať prostriedky

na jej skladovanie, ktoré vynaložil len v priamej súvislosti s vlastným porušením zákona.

Z tohto dôvodu súd celú vzájomnú žalobu žalovaného ako neodôvodnenú a uplatnenú v rozpore so zákonom zamietol. Dodal, že na uvedenom názore súdu nič nemení skutočnosť, že žalobca uznal, že žalovaný má nárok na úhradu len nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov pri opatrovaní zverenej veci za obdobie po ukončení Zmluvy od 19.09.2015

do 09.11.2015, nakoľko toto vyjadrenie žalobcu nemohlo privodiť zmenu rozhodnutia súdu

o zamietnutí vzájomnej žaloby bez toho, či žalobca uznal nárok žalovaného na skladné

na stretnutí dňa 27.11.2015 súd prvej inštancie uviedol, že zmysle §13 ods. 5 OBZ

bol splnomocnený za žalobcu robiť všetky právne úkony týkajúce sa organizačnej zložky alebo podniku vedúci organizačnej zložky, pričom zo zápisnice o tomto stretnutí je zrejmé,

že sa ani jeden z uvedených zamestnancov tohto stretnutia nezúčastnil a nikto z prítomných zamestnancov žalobcu nemal mandát rozhodovať a zaväzovať žalobcu k úhrade faktúr. Okrem toho uviedol, že nakoľko ide o majetok štátu, aj v prípade, ak by na stretnutí dňa 27.11.2016 bola prítomná osoba, ktorá by bola oprávnená rozhodovať a robiť právne úkony

v mene žalobcu, dohoda o cene skladného by ako povinne zverejňovaná zmluva nadobudla účinnosť len v prípade jej zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR. Súd preto zápisnicu zo dňa 27.11.2015 za písomnú dohodu o cene skladného nepovažoval.

5. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa

§ 365 ods.1 písm. b), d), f), h) C. s. p., Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 4Cob/22/2019- 358 zo dňa 25.06.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p..

6. Odvolací súd poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že po uplynutí doby platnosti Zmluvy o poskytovaní služieb č. 1100017498/2012/5400 (t. j. dňa 18.09.2015),

mal žalovaný povinnosť vydať skladovanú rezervnú hasiacu látku jej vlastníkovi, teda žalobcovi v súlade s §123 a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný túto svoju povinnosť počas konania nespochybňoval, iba tvrdil, že má v zmysle zákona č. 286/2009 Z. z. o fluórovaných skleníkových plynoch povinnosť vynaložiť riadnu odbornú starostlivosť

pri zaobchádzaní s predmetnou rezervnou hasiacou látkou a nevydať ju osobám, ktoré nemajú potrebnú odbornú spôsobilosť, alebo nemajú k dispozícii tlakové nádoby na prečerpávanie tejto v potrebnej technologickej kondícii, a teda rezervnú hasiacu látku bol pripravený odovzdať žalobcovi po preukázaní splnenia nevyhnutných technických požiadaviek. V konaní nebolo sporné, že v zmysle oznámenia listom zo dňa 07.01.2016 a 14.01.2016 sa žalobca dostavil dňa 19.01.2016 na miesto, kde bola rezervná hasiacia látka uložená, za účelom jej prevzatia. Odmietnutie vydania rezervnej hasiacej látky žalobcovi dňa 19.01.2016 žalovaný odôvodňoval tým, že prítomné osoby odmietli predložiť splnomocnenie ku konaniu v mene žalobcu, ukázať a umožniť žalovanému obhliadku zariadenia, do ktorého žiadali prečerpať hasiacu látku a predložiť doklady k zariadeniu a doklady o odbornej spôsobilosti na činnosť

s hasiacou látkou. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie a síce, že žalovaný v danom prípade nebol oprávnený žiadať od žalobcu prípadne jeho zamestnancov oprávnenie na nakladanie s predmetnou rezervnou hasiacou látkou, nakoľko zákon č. 186/2009 Z. z. ani žiadny iný právny predpis neustanovuje oprávnenie prevádzkovateľa zariadenia obsahujúceho skleníkový plyn požadovať od vlastníka tohto plynu predloženie oprávnení ustanovených zákonom č. 186/2009 Z. z., nakoľko to môže žiadať len orgán štátneho dozoru. Žalobca v konaní uvádzal, že pri neúspešnom

pokuse

o prevzatie rezervnej hasiacej látky dňa 19.01.2016 zabezpečil prítomnosť odborne spôsobilých osôb zo spoločnosti DICIT spol. s r. o., rovnako prítomnosť odborne spôsobilých osôb na stretnutí dňa 19.01.2016, čo vyplýva i zo svedeckej výpovede Bc. G. R. na pojednávaní dňa 30.1.2016. Z odpovede Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 27.10.2017 (č. l. 241-244) na dopyt konajúceho súdu vyplýva, že spoločnosť DICIT

spol. s r. o. disponovala v rozhodnom čase certifikátom o odbornej spôsobilosti na nakladanie s fluórovanými skleníkovými plynmi podľa zákonov č. 286/2009 Z. z., č. 321/2012 Z. z. Odvolací súd preto v zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že tým, že žalobca, ako vlastník, obstaral na prevzatie rezervnej hasiacej látky spoločnosť DICIT spol. s r. o., ktorá disponovala potrebným certifikátom o odbornej spôsobilosti a spĺňala technické podmienky na prevzatie rezervnej hasiacej látky, splnil si svoje povinnosti podľa zákona č. 286/2009 Z. z. a žalobca bol povinný rezervnú hasiacu látku žalobcovi v tento deň vydať. Tým, že tak žalovaný nepostupoval a rezervnú hasiacu látku zástupcom žalobcu odmietol vydať, hoci bol povinný tak učiniť predmetnú hasiacu látku zdržiaval neoprávnene, čím porušil právo žalobcu na výkon vlastníckeho práva k predmetnej veci, a preto je povinný dotknutú rezervnú hasiacu látku vydať žalobcovi. Na tomto závere nič nemení námietka žalovaného ohľadom absencie poverenia Bc. R. k prevzatíu dotknutej hasiacej látky FM 200 v celkovom množstve 777 kg. Uvedenú námietku považoval odvolací súd za zjavne nedôvodnú, a v tomto smere sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého Bc. G. R. ako vedúci oddelenia technickej správy žalobcu, bol oprávnený rezervnú hasiacu látku prevziať v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom Bc. R. bol žalovanému známou osobou, keďže, ako vyplýva z jeho podpisu

na preberacom protokole za žalobcu, bol prítomný pri zverení tejto látky žalovanému a počas platnosti Zmluvy poskytoval za žalobcu súčinnosť pri plnení predmetu Zmluvy. Bc. R. ako osoba poverená pri prevádzkovaní podniku žalobcu určitou činnosťou, mohol vystupovať v mene žalobcu pri prevzatí rezervnej hasiacej látky, ktorej je žalobca vlastníkom.

Žalovaný nešpecifikoval žiadne konkrétne ustanovenie zákona č. 286/2009 Z. z., ktoré by mal porušiť tým, že by žalobcovi, ako vlastníkovi predmetnej hasiacej látky, dňa 19.01.2016 túto hasiacu látku vydal, naopak, z uvedeného zákona žiadny takýto zákaz nevyplýva, pričom žalobca si splnil svoje povinnosti podľa zákona č. 286/2009 Z. z. potrebné na prečerpanie rezervnej hasiacej látky. Odvolací súd preto považoval za správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý I. výrokom napadnutého rozsudku zaviazal žalovaného vydať žalobcovi vec uvedenú v Zmluve o poskytovaní služieb č. 1100017498/2012/5400, konkrétne rezervnú hasiacu látku FM200 v celkovom množstve 777,00 kg prečerpaním na vlastné náklady do tlakových nádob poskytnutých žalobcom, nakoľko žalovaný zdržiava predmetnú rezervnú hasiacu látku neoprávnene

e.

7. Žalovaný odvolaním napadol aj II. výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu žalovaného, ktorou si žalovaný uplatnil nárok na zaplatenie odplaty za skladovanie 777 kg hasiacej látky v celkovej sume 31.468,50 eur na základe vystavených faktúr za obdobie od 17.09.2015 do 25.06.2019. Súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovaného zamietol z dôvodu, že žalovaný od skončenia platnosti Zmluvy, teda

od 18.09.2015 zdržiaval predmetnú rezervnú látku žalobcovi neoprávnene, nevznikol

mu nárok na skladné, pričom zápisnicu zo stretnutia dňa 27.11.2015 súd nepovažoval

za dohodu o cene skladného a nestotožnil sa s názorom žalovaného, že žalobca uznal nárok žalovaného na skladné na tomto stretnutí. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že na stretnutí dňa 27.11.2015 nemohlo dôjsť k uznaniu nároku žalovaného

zo strany žalobcu okrem iného aj preto, že nikto z prítomných zamestnancov nebol oprávnený rozhodovať a zaväzovať žalobcu k úhrade sporných faktúr. Neobstojí námietka žalovaného, ktorý argumentoval ustanovením § 15 OBZ, pretože v tomto prípade ide o povinne zverejňovanú zmluvu, ktorá nadobúda účinnosť až zverejnením v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR, pričom musí byť podpísaná oprávnenou osobou. Uvedené podmienky však

v danom prípade splnené neboli, preto je táto zápisnica na podporu tvrdenia žalovaného irelevantná. Odvolací súd však považoval za dôvodnú námietku žalovaného o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný už od skončenia platnosti Zmluvy, t. j. od 18.09.2015 zadržáva predmetnú rezervnú látku žalobcovi neoprávnene. Keďže platnosť Zmluvy skončila dňa 18.09.2015, k uzavretiu dodatku k Zmluve napriek snahe sporových strán nedošlo, žalobca bol pasívny, pričom žalovaného vyzval na plnenie, resp. na vydanie rezervnej hasiacej látky až žiadosťou zo dňa 06.11.2015 a následne aj výzvou zo dňa 21.12.2015. Z uvedeného potom vyplýva, že v období od 19.09.2015 do doručenia výzvy na vydanie rezervnej hasiacej látky žalovanému, to bol práve žalobca, kto bol v omeškaní s prevzatím veci od žalovaného. Podľa ustanovenia § 365 ods. 4 Obchodného zákonníka, dlžník nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa. Až od momentu doručenia výzvy na vydanie predmetnej rezervnej látky žalovanému možno konštatovať, že žalovaný zadržával predmetnú rezervnú látku žalobcovi neoprávnene, a teda až od tohto momentu sa žalovaný mohol dostať do omeškania s plnením. Okrem toho odvolací súd dáva do pozornosti, že z predložených listinných dôkazov, ako aj skutkových tvrdení vyplýva, že samotný žalobca v konaní viackrát uviedol, že si je vedomý svojho záväzku uhradiť žalovanému náklady spojené s uskladnením hasiacej látky žalobcu a nijako sa tejto povinnosti nebráni - napr. list žalobcu zo dňa 20.11.2015 adresovaný žalovanému (č. l. 53) a taktiež výslovne uviedol, že žalovanému patrí odplata za skladovanie predmetnej hasiacej látky po dobu prvej výzvy, ktorá bola 09.11.2015, a to iba vo výške účelne vynaložených nákladov na takéto skladovanie - pojednávanie dňa 12.10. 2016 (č. l. 129). Nesprávny je potom názor súdu prvej inštancie vyslovený v bode 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý uviedol, že „Na uvedenom názore súdu (t. j. že vzájomná žaloba žalovaného je neodôvodnená a uplatnená v rozpore so zákonom) nič nemení skutočnosť, že žalobca uznal, že žalovaný má nárok na úhradu len nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov pri opatrovaní zverenej veci za obdobie po ukončení zmluvy od 19.09.2015 do 09.11.2015, teda dátumu prvej žiadosti o bezodkladné vydanie opatrovanej rezervnej hasiacej látky zo strany žalobcu listom č. 655-20/2a, 15/SEaTS/2015 zo dňa 06.11.2015, nakoľko toto vyjadrenie žalobcu nemohlo privodiť zmenu rozhodnutia súdu o zamietnutí vzájomnej žaloby. Takýto záver súdu prvej inštancie je neodôvodnený a právne neudržateľný. Napriek tomu uvedený nedostatok nespôsobuje nesprávnosť dotknutého výroku rozsudku, a to z dôvodu, že žalovaný nepreukázal dôvodnosť výšky sumy uplatňovanej vzájomnou žalobou. Žalovaný si na základe vystavených faktúr za obdobie od 17.09.2015 do 25.06.2019 uplatnil za skladovanie rezervnej hasiacej látky žalobcu sumu v celkovej výške 31.468,50 eur. Žalobca považoval sumu v takejto výške za neprimeranú. Aby mohol byť žalobca vo vzťahu k svojej vzájomnej žalobe aspoň čiastočne úspešný, t. j. v časti nároku za obdobie od skončenia platnosti Zmluvy do doručenia výzvy na vydanie veci zo strany žalobcu, musel by preukázať dôvodnosť takto uplatňovanej sumy. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 20.03.2017 navrhol, aby súd zabezpečil vydanie odborného vyjadrenia k otázke zistenia trhovej ceny skladného. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 23Cb/113/2016-225 zo dňa 31.07.2017 zaviazal žalovaného na zloženie preddavku na trovy dôkazu vo výške 800,- eur v zmysle § 253 ods.1 C. s. p. . Žalovaný však predmetný preddavok v súdom stanovenej lehote nezložil, konajúci súd preto tento navrhnutý dôkaz - odborné vyjadrenie k otázke zistenia trhovej ceny skladného - nevykonal. Keďže v dôsledku neuhradenia preddavku na trovy dôkazu zo strany žalovaného nebolo vykonané dokazovanie vyžiadaním odborného vyjadrenia od odborne spôsobilej osoby podľa § 206 C. s. p. možno konštatovať, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal dôvodnosť výšky nároku uplatneného vzájomnou žalobou. Žalovaný sa týmto svojím konaním pripravil o možnosť priznania časti nároku uplatneného vzájomnou žalobou. Vzhľadom na uvedené, aj napriek vytýkaným nedostatkom odôvodnenia, odvolací súd považoval II. výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovaného zamietol, za vecne správny.

8. Odvolací súd záverom poukázal na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR

zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011). Odvolací súd, s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/113/2016-291 zo dňa 28.03.2018 v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil ako vo výroku vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. 9. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 15. augusta 2020.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný. Je toho názoru, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane in concreto (žalovanému), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu

je toto dovolanie v zmysle ust. § 420, písm. f) Civilného sporového poriadku prípustné. Dovolanie je prípustné aj z toho dôvodu, že ide o špecifickú právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená § 421, ods. 1

písm. b) Civilného sporového poriadku. Podľa rozhodnutia - Uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2018, sp. zn. 1 VCdo 1/2018 „Kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je prípustná.” Taktiež podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky vid'. nález sp. zn. II. ÚS 89/2018 z 26. apríla 2018. Žalovaný má za to, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) postupoval arbitrárnym a ústavne neudržateľným postupom, keď svojimi rozhodnutiami priamo uložili žalovanému porušenie právnych povinností. V právnom štáte je neprípustné, aby všeobecné súdy svojimi rozhodnutiami ukladali porušovanie právnych predpisov

a nútili subjekty práv a povinností vystavovať sa riziku trestného stíhania.

V ustanovení 415 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) je ustanovená povinnosť každého počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Ustanovenie § 415 OZ sa považuje za generálnu normu občianskoprávnej prevencie, je však potrebné otvorene povedať, že zásada občianskoprávnej prevencie vzniku škôd je jednou zo základných zásad občianskeho práva. Každý je povinný pri akomkoľvek svojom počínaní zachovávať vždy taký stupeň pozornosti, ktorý možno vzhľadom

na konkrétnu časovú a miestnu situáciu od neho rozumne požadovať. Každé konanie, ktoré má za následok vznik škody, sa považuje za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 415 OZ

a je teda protiprávnym úkonom. Ak si niekto nepočína v súlade s takto všeobecne ustanovenou právnou povinnosťou, správa sa protiprávne a za splnenia ďalších predpokladov ho za to postihuje občianskoprávna zodpovednosť za škodu - §§ 420 a 421 OZ.

(rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 25. februára 2003, sp. zn. 25 Cdo 618/2001, rozsudok NS ČR zo 14. novembra 2002 sp. zn. 25 Cdo 253/200, rozsudok NS ČR z 27. apríla 2006, sp. zn. 33 Cdo 932/2004).

11. Podľa 53 ods. 1 zákona č. 286/2009 Z. z. o fluórovaných skleníkových plynoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Nakladať s fluórovanými skleníkovými plynmi, alebo výrobkami a zariadeniami môžu len fyzické osoby podnikatelia alebo právnické osoby, ak spĺňajú podmienky ustanovené týmto zákonom a osobitným predpisom. Podľa 12 písm. h) cit. zákona „Správneho deliktu sa dopustí fyzická osoba podnikateľ alebo právnická osoba, ktorá nevykonáva preventívne opatrenia proti únikom fluórovaných skleníkových plynov, alebo nezabezpečí kontrolu zariadení na únik. Žalovaný v konaní potvrdil, že má vo svojom sklade uskladnených 777 kg hasiacej látky FM200, ktorá je vo vlastníctve žalobcu a po splnení zákonom požadovaných podmienok zo strany žalobcu je pripravený túto hasiacu látku žalobcovi odovzdať.

Poprel však, že by hasiacu látku zadržoval bez právneho dôvodu. Žalovaný poukázal na to,

že od 19.09.2015, teda od ukončenia Zmluvy, hasiacu látku v prospech žalobcu skladuje

vo svojich priestoroch bez toho, aby mu žalobca za to uhradil peňažnú náhradu vo forme skladného. Uviedol, že žalobca nesplnil zákonom požadované podmienky pre prečerpanie hasiacej látky, neposkytol nevyhnutnú súčinnosť k tomu, aby žalovaný mohol v súlade

s platnými právnymi predpismi prečerpať hasiacu látku do tlakových nádob žalobcu a túto riadne odovzdať žalobcovi. Zdôraznil, že ako zodpovedná certifikovaná osoba je povinný rešpektovať zákonné

normy pri manipulácii s hasiacimi látkami. V opačnom prípade by dopustil trestného konania v zmysle ust. §§ 284, ods. 1 zákona. č. 300/2005 Z. z. (Trestný zákon). Žalovaný počas celého konania trval na tom, že hasiacu látku nikdy nezadržoval a vždy ju bol pripravený odovzdať žalobcovi po preukázaní splnenia nevyhnutných technických požiadaviek.

12. Dovolateľ naďalej zastáva názor, že mu patrí nárok na zapltenie odplaty za skladovanie 777 kg hasiacej látky, uplatnený vzájomnou žalobou, keďže hasiacu látku uskladňoval s odbornou starostlivosťou aj po ukončení Zmluvy v záujme žalobcu.

Odvolací súd (v zhode s názorom súdu prvej inštancie) za údajného použitia zákona č. 286/2009 Z. z. o fluórovaných skleníkových plynch, ktoré však ani jeden z konajúcich súdov nijako nešpecifikoval, ani nepodrobil právnej analýze, žiadne konkrétne ustanovenia tohto zákona, mal za to, že žalovaný nebol oprávnený žiadať od žalobcu, prípadne jeho zamestnancov oprávnenie, alebo iné doklady na nakladanie s predmetnou rezervnou látkou,

t. j. žalovaný bol povinný po skončení platnosti Zmluvy predmetnú rezervnú hasiacu látku vydať bez ďalšieho žalobcovi a keďže tak neurobil, porušil svoju zákonnú povinnosť vrátiť vec jej vlastníčkovi, a od skončenia platnosti Zmluvy žalovaný zadržoval predmetnú rezervnú hasiacu látku neoprávnené. Preto vzájomnú žalobu žalovaného zamietol ako neodôvodnenú.

S uvedeným právnym záverom konajúcich súdov sa nestotožňuje. Je právne irelevantné, či osoba, ktorú žalobca zabezpečil na prevzatie rezervnej hasiacej látky prípadne disponovala v rozhodnom čase certifikátom o odbornej spôsobilosti na nakladanie s fluórovanými skleníkovými plynmi (z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť s určitosťou nevyplynula) podľa zákona č. 286/2009 Z. z., pokiaľ sa takýmto certifikátom odmietla bez právneho dôvodu žalovanému preukázať a tento nemohol relevantne posúdiť, či vydaním rezervnej hasiacej látky neporuší vyššie uvedené príslušné právne predpisy a nevydá sa tým okrem iného do rizika trestného stíhania.

Aj v tomto prípade ide o nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný má za to, že v konečnom dôsledku uvedeným postupom súdu došlo aj k takému zásahu do podstaty základného práva žalovaného na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie, ktorý mal a má účinky denegatio iustitiae.

13. Rozsudok, ktorým sa ukladá žalovanému porušenie právnych povinností je zjavne nedôvodný, chýba mu predchádzajúca racionálna úvaha Krajského súdu v Bratislave vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania, pričom uložením porušenia zákona rozsudkom bol žalovaný postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana

v konaní. V tejto súvislosti je možné dôvodne konštatovať porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana avšak iba v medziach zákona (čl. 46 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy SR).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.

1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Kvality konania sa týka aj uvedená ústavná zásada rovnosti účastníkov konania. Žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý

z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv, alebo aby mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní veci

(ÚS SR I. ÚS 59/00). Preto navrhuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.06.2020 č. k. 4Cob/22/2019- 358 zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

14. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca a navrhol dovolanie odmietnuť ako nedôvodné. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje tak s výrokom ako i s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Zároveň zotrváva na svojich vyjadreniach vykonaných v priebehu konania.

15. Najvyšší soud Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť.

16. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

17. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

18. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Namietal arbitrárnosť rozhodnutia, ktorú videl v tom, že konajúce súdy ústavne neudržateľným spôsobom uložili predmetným rozsudkom žalovanému priamo porušenie právnych povinností a vystavili

ho riziku trestného stíhania. Argumentácia dovolateľa vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. smerovala k tomu, že odvolací súd ako i súd prvej inštancie hodnotili dokazovanie v rozpore so zákonom, nešpecifikovali a ani nepodrobili právnej analýze žiadne konkrétne ustanovenia zákona č. 286/2009 Z. z. a súčasne neprihliadli

na relevantné dôkazy, na ktoré žalovaný poukazoval v konaní. Z uvedeného bolo zrejmé, že dovolateľ spochybňuje hodnotenie vykonaných dôkazov, správnosť záverov odvolacieho súdu, čím v skutočnosti namietá nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia veci odvolacím súdom, nesprávnosť ktorá však nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Pojem právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde

a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdu. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnejmu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Pod pojmom „procesný postup“ rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu

jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol. Súčasne z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať

sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97).

19. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorému dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo

ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí však neznemožňuje účastníkovi konania (sporovej strane) realizáciu procesných oprávnení. Dovolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvoláva) to, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (k tomu porovnaj najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

20. Žalobca v ďalšej časti dovolania argumentuje prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

21. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

22. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C. s. p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, konkrétne, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť pritom len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod.), ako aj otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

23. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita takúto otázku (t. j. právne posúdenie vecí odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí) vyriešil. Zároveň, právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie a ani akademické otázky, ktoré nemajú súvis s rozhodovaným sporom. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní (porovnaj tiež uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/28/2018 zo dňa 16.08.2018).

24. V posudzovanom prípade dovolateľ nevymedzil žiadnu právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, okrem odkazu na ustanovenie § 421 písm. b) C. s. p., napriek tomu, že je kvalifikovane zastúpený advokátom v dovolacom konaní. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje len odkaz na príslušné

ustanovenie C. s. p. Pri prejednaní dovolania dovolací súd môže vychádzať iba z obsahu dovolania a z predloženého súdneho spisu, nemôže nahrádzať pasívu dovolateľa a namiesto neho formulovať konkrétnu otázku zásadného právneho významu resp. vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. Takýto postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania v Civilnom súdnom poriadku vyplývajúcej z ustanovenia v § 421 ods. 1 C. s. p. a v neposlednom rade by sa narušil princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako bolo namietané dovolateľom.

25. Z obsahu s vecou súvisiaceho spisu vyplýva, že dovolateľ opodstatnenosť podania svojho dovolania založil na tvrdení, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku týkajúcu sa súčinnosti žalobcu pri prevzatí hasiacej látky od žalovaného, keď nepredložil certifikát (doklad) o odbornej spôsobilosti na manipuláciu s uvedenou látkou.

Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu konajúce súdy mali za nesporné, že spoločnosť DICIT spol. s r. o. disponovala v rozhodnom čase certifikátom o odbornej spôsobilosti na nakladanie s fluórovanými skleníkovými plynmi podľa zákonov

č. 286/2009 Z. z., č. 321/2012 Z. z. V danom prípade nebol žalovaný oprávnený žiadať

od žalobcu prípadne jeho zamestnancov preukázanie poverenia na nakladanie s predmetnou rezervnou hasiacou látkou, nakoľko zákon č. 186/2009 Z. z. ani žiadny iný právny predpis neustanovuje oprávnenie prevádzkovateľa zariadenia obsahujúceho skleníkový plyn, požadovať od vlastníka (žalobcu) tohto plynu, predloženie certifikátu na jeho manipuláciu, zároveň dovolateľ ani nešpecifikoval žiadne konkrétne ustanovenie uvedeného zákona, z ktorého by vyplývalo porušenie povinností na strane žalobcu pri vydaní jeho vecí - prečerpanie hasiacej látky.

26. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení

§ 432 ods. 2 C. s. p. a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s

§ 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2

C. s. p).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.